

خبر

مدیرعامل توانیر:

مذاکره با صهیونیست‌ها برای صنعت نیروگاهی صحت ندارد

● **ایرنا:**مدیرعامل شرکت مدیریت تولید، انتقال و توزیع برق ایران (توانیر) با تکذیب ورود رژیم اشغالگر قدس به صنعت نیروگاهی ایران، گفت: چنین موضوعی به هیچ‌وجه صحت ندارد. آرش کردی اظهار کرد: بازشدن پای رژیم صهیونیستی به ایران شایعه‌ای بیبن نبوده و صحت ندارد. به گزارش ایرنا، پیش‌تر برخی رسانه‌ها از ورود یک شرکت ترکیه‌ای به نام «زورلو انرژی» برای ساخت نیروگاه در ایران خبر داده بودند و اعلام کردند این شرکت ارتباطات گسترده‌ای با نهادها و مقام‌های رژیم اشغالگر قدس دارد. پیش‌ازاین هوشنگ فلاحتیان، معاون وزیر نیرو در امور برق و انرژی، نیز از ورود شرکت وابسته به رژیم اشغالگر قدس برای مذاکره به ایران اظهار بی‌اطلاعی کرده و گفته بود: «تاآنجاکه خبر دارم هیچ مذاکره، تفاهم‌نامه یا قراردادی با شرکتی که گفته می‌شود اسرائیلی است، نداشته‌ام و حتی اگر هم این اتفاق رخ دهد، وزارت نیرو این موضوع را در هر مرحله‌ای از مذاکره یا قرارداد، منتفی خواهد کرد».

قیمت مسکن مهر شهر پردیس قطعی شد

● **فارس:** سرانجام پس از چندین جلسه کارشناسی و چندین بار ورود وزارت راه‌وشهرسازی به ماجرای قیمت نهایی مسکن مهر شهر پردیس، گزارش‌ها حاکی از این است که فهرست قیمت قطعی مسکن مهر این شهر از سوی شرکت عمران نهایی و رسماً تقدیم وزارت راه‌وشهرسازی شده است. بنا بر این گزارش، دولت یازدهم سهم خود در کمک به پروژه‌های مسکن مهر شهر پردیس را به ازای هر واحد مسکونی، ۲۳ میلیون تومان افزایش داد و صورت‌جلسه‌ای را در حضور معاون اول رئیس‌جمهور به مبلغ ۱۳۰میلیارد تومان برای آماده‌سازی، محوطه‌سازی و تأمین خدمات زیربنایی واحدهای مسکن مهر شهر پردیس تصویب کرد. در ظاهر مسئولان ارشد وزارت راه‌وشهرسازی و شرکت عمران شهرهای جدید، سخت به‌دنبال تخصیص این ۱۳۰میلیارد تومان هستند؛ چراکه اگر این مبلغ قابلیت تخصیص پیدا کند و اجرایی شود، سرعت تحویل واحدها افزایش می‌یابد. در گزارشی که به صورت محرمانه شرکت عمران به وزارت راه‌وشهرسازی ارائه کرده، آمده است؛ چنانچه متقاضیان آورده‌های خود را به‌موقع واریز نکنند، تحویل واحدهای مسکن مهر با تأخیر مواجه خواهد شد. در فهرستی که به تازگی با عنوان قیمت قطعی به وزارت راه‌وشهرسازی ارائه شده است، تقریباً قیمت واحدها در فاز ۸ از ۵۸ تا ۶۹ میلیون تومان است. در فهرست جدید، قیمت مسکن مهر فاز ۵ و ۹ مبلغ ۳۳میلیون و ۶۰۰ هزار تومان و قیمت نهایی واحدهای فاز ۱۱ (کوزو) ۳۹میلیون و ۷۵۰ هزار تومان قطعی شده است.

مبادلات تجاری ایران و روسیه ۱/۵ برابر شد

● **فارس:** وزیر خارجه روسیه در دیدار با وزیر امور خارجه ایران، ۱،۵ برابرشدن حجم مبادلات تجاری دو کشور در هشت ماه نخست سال ۲۰۱۶ خبر داد. به گزارش اسپوتنیک، سرگی لاوروف، وزیر خارجه روسیه، در دیدار با محمد جواد ظریف، همتای ایرانی‌اش گفت: حجم مبادلات تجاری ایران و روسیه در هشت ماه نخست اسمال، ۱،۵ برابر بیش از مدت مشابه سال گذشته است. وی تصریح کرد: «من می‌توانم با خوشحالی آمارهایمان را بگویم که نشان می‌دهد در هشت ماه نخست امسال، حجم مبادلات تجاری میان جمهوری اسلامی ایران و روسیه، ۱،۵ برابر بیشتر شده است». لوان زاگاریان، سفیر روسیه در ایران، در ماه آگوست گفته بود: در پنج ماه نخست امسال، روابط تجاری ایران و روسیه نسبت به سال گذشته، ۷۰ درصد رشد داشته و به ۸۵۵ میلیون دلار رسیده است.

جذب ۱۰درصد نقدینگی کشور از سوی صندوق‌های سرمایه‌گذاری

● **ایلنا:** احسان مرادی گفت: برآورد می‌شود جذب منابع در صندوق‌های سرمایه‌گذاری، بین ۹۰ تا ۱۰۰هزار میلیارد تومان شود و از این منابع، بین ۳۶ تا ۴۰هزارمیلیارد تومان صرف خرید اوراق بهادار در بازار سرمایه شود. احسان مرادی، کارشناس بازار سرمایه و مدیرعامل شرکت سرمایه ایرانیان، درباره دستورالعمل سازمان بورس برای افزایش سهم اوراق بورسی در منابع صندوق‌های سرمایه‌گذاری به درآمد ثابت، اظهار کرد: در گذشته میزان سپرده متقاضیان در صندوق‌های با درآمد ثابت، ۷۰ درصد و میزان اوراق پذیرفته‌شده در بازار را ۳۰ درصد بود که تا ۱۰ درصد از آن هم سهام خریداری می‌کردند؛ اما اکنون با دستورالعمل سازمان بورس، میزان سپرده به ۶۰ درصد و میزان اوراق پذیرفته‌شده تا ۴۰ درصد افزایش یافته است و تا ۱۵ درصد هم می‌توانند سهام خریداری کنند. وی افزود: صندوق‌های سرمایه‌گذاری سال گذشته تا ۱۰ درصد نقدینگی کشور را جذب کردند و روند رو به رشدی داشتند و درحال‌حاضر نیز در حال رشد هستند.

ادامه از صفحه ۵

چرا هر بار به یک نوع قرارداد خاص متوسل می‌شویم؟ با این دید همان‌قدر که توسل‌جستن بیع‌مقابل اشتباه بوده، همان‌قدر بحث IPC هم اشتباه است. چرا باید در میدانی که احیاناً ریسک کمی دارد و پیچیدگی ساختاری ندارد، با سرمایه زیادی نیاز ن‌دارد و تکنولوژی پیچیده‌ای برای بهره‌برداری لازم ندارد، تعهد ۲۰ تا ۲۵ساله برای کشور ایجاد کنیم؟ با این نگرش طبیعتاً باید ابتدا طرح جامعی برای توسعه میداین هیدروکربنی داشته باشیم. باید مطالعات اکتشافی میداین را تکمیل کنیم، مدل‌های شبیه‌سازی میدان را به دست آورده و طرح توسعه هر میدآن را تدوین کنیم و بعد باید دنبال راه برای توسعه اولویت‌بندی کنیم. طبیعتاً میادین باید اولویت‌بندی داشته باشند حتی در میان میداین

مشترک هم باید بر این منبنا که طرف مقابل چه می‌کند، اولویت‌بندی داشته باشیم. یعنی میدانی که فرضاً از نظر اقتصادی ضعیف است و طرف مقابل به آن نپرداخته را ممکن است رها کنیم. میدانی که طرف مقابل با سرعت از آن بهره‌برداری می‌کند، باید در اولویت باشد. بعد از آن میزان ریسک و کمبودهایی که برای توسعه هر میدان داریم و تکنولوژی‌هایی که نیاز دارند و هر نیازی که وجود دارد را مشخص می‌کنیم و بعد باید دنبال کم‌هزینه‌ترین و آسان‌ترین راه تأمین نیازها باشیم. بشخصه حساسیتی به استفاده از طرف خارجی ندارم. در دنیای امروز ما بی‌نیاز نیستیم. اما ممکن است جایی قرارداد مشارکتی کارمان را راه بیندازد. یا قرارداد خدماتی از نوع بیع‌مقابل، یا قرارداد EPC، حتی قرارداد مشاوره‌ای. کنسرسیوم قبل از انقلاب ۷۰ مشاور داشته است که در زمینه‌های مختلف فنی مشاوره می‌دادند که برای افزایش ضریب بازبافت در هر میدان چه‌کار کنند. شاید جمع قرارداد سالانه این مشاوران حدود صد میلیون دلار هم نمی‌شد؛ اما مشاوره‌های خوبی می‌دادند. حتی اگر لازم است بر مبنای منافع ملی در جایی از قرارداد مشارکتی استفاده کنیم. مثلاً درباره دریای خزر در دولت آقای خاتمی گفته شد قرارداد مشارکتی ببینیم، چون دریای خزر در شمال ایران پدیده‌ای شگفت و دارای آب عمیق اقیانوس‌گونه است. وقتی آب عمیق می‌شود مسئله حفاری پیچیده است ضمن اینکه رقیب ما مشارکت در تولید می‌دهند و شرکت‌دها در این ریسک بالا در بیع‌مقابل شرکت نمی‌کردند. در میدانی مانند لایه نفتی پارس جنوبی، قطری‌ها حدود یک سال قبل برداشت یک میلیارد بشکه نفت را جشن گرفتند و اکنون هم بیشترین تولید نفت قطر از این میدآن است و توتال که با ما ادعای دوستی دارد، دو، سه هفته قبل با قطر در زمینه استخراج بیشتر از این میدان قرارداد بست و ما هنوز یک بشکه از این میدان برداشت نداشته‌ایم. این میدان هم در دریاست، هم ریسک خیلی بالایی دارد، هم ضخامت لایه به گونه‌ای است که پیچیدگی تکنولوژیکی دارد و به‌همین‌دلیل ممکن است اگر شرکت‌ها استقبال کنند می‌توانند در تولید دمیم برای اینکه هرچه زودتر بتوانیم برداشت داشته باشیم و حقمان را احقاق کنیم.

چرا ردپاها بیکری نمی‌شود؟

تعجب می‌کنم معاون محترم رئیس‌جمهور می‌گویند ردپایی داریم که کشورهای ماقبلمان خرج می‌کنند که جلو توسعه میداین مشترک را بگیرند. چرا این ردپاها را بیکری نمی‌کنند؟ یادم هست در دولت اصلاحات وزیر وقت می‌گفت مافیایی در نفت هست که نمی‌گذارند ما کار کنیم. روزنامه «ایران» که وابسته به دولت بود، چهار صفحه مطلب درباره مافیای نفت نوشت که ظاهراً نشان می‌داد اطلاعاتی دارد اما با کمال تعجب کسی سراغ مافیا نمی‌رفت. بارها گفته‌ام چرا به لایه نفتی پارس جنوبی اولویت نمی‌دهید؟ به‌تازگی شنیده‌ام در دولت اصلاحات شرکت «مرسک» که بعداً در قطر کار کرد و لایه نفتی پارس جنوبی را در قطر توسعه داد (که قطری‌ها به آن الشاهین می‌گویند)، پیشنهاد داده بود که لایه را در سمت ایران توسعه دهد و ظاهراً آن زمان گفته‌اند این لایه ساده است و ما این لایه را خودمان توسعه می‌دهیم! و مرسک رفت و برای قطر ۵۰۰ هزار بشکه ظرفیتی ایجاد کرد. این موارد به نظر واقعاً عادی نیستند امیدوارم این شنیده درست نباشد. معاون‌اول محترم کجا دنبال ردپا می‌گردند؟

آیا نحوه برخورد با مسئله یعنی تقلیل‌دادن همه مسائل توسعه بالادستی به قرارداد در کنار فهرست میدانی که گاه‌بگاه برای توسعه مطرح می‌شود و خیلی‌هایشان اولویت‌دار نیستند، نشان‌دهنده این نیست که طرح جامع توسعه میداین وجود نداشته و سرگردانی در توسعه بالادستی نفت وجود دارد؟ دائم می‌گویند بیع مقابل برای شرکت‌های خارجی جذاب نیست. همان زمان هم می‌گفتیم شرکت‌های خارجی طبیعی است که برای چانه‌زنی باید چیزی بگویند و به‌نظر من دروغ می‌گفتند چون اکنون در دنیا کمترکشوری است که قرارداد مشارکتی ببندد. آیا بهتر نبود اگر مشکلی در بیع مقابل بود، گزارش دقیقی از وزارت نفت درباره عملکرد بیع مقابل

خواسته می‌شد که مشکل و اشتباه کجاست تا آنها را دیگر تکرار نکنیم؟

منافع صاحب میدان و مخزن با منافع سرمایه‌گذار منطبق نیست

باید توجه کرد در هیچ قراردادی لزوماً منافع ملی یعنی منافع صاحب میدان و مخزن با منافع سرمایه‌گذار منطبق نیست؛ بنابراین نباید خوش‌خیال بود که اگر شرکت خارجی در بهره‌برداری حضور داشته باشد، سر ما کلاه نمی‌گذارد. مسئله دیگر انتقال و جذب تکنولوژی است که به نظر با آن برخوردی ساده‌اندیشانه می‌شود. به‌این‌معنا که خیلی وقت‌ها گفته می‌شود از مدیریت میدان و تکنولوژی چیزی نمی‌دانیم. بنابراین باید قرارداد ببندیم که تکنولوژی را جذب کنیم. اگر درباره مسئله‌ای چیزی نمی‌دانید، چه ضرورتی می‌توانید آن را جذب کنید؟ بنده اگر از اقتصاد چیزی ندانم و مثلاً در کلاس اقتصاد کلاان حاضر شوم، آیا آموزشی خواهم دید؟ وقتی اعتراف دارید چیزی نمی‌دانید از کجا متوجه می‌شوید آنچه نمی‌دانستید را به شما آموزش داده‌اند یا نه. ضمن اینکه زشت است با سابقه ۱۰۷ساله در صنعت نفت بگوئیم ما چیزی نمی‌دانیم و شرکت‌های خارجی بلد هستند و باید با آنها قرارداد ببندیم، به یادگیری تکنولوژی. باید تکنولوژی را جذب کنیم. به نظر کسانی که این حرف‌ها را می‌زنند، خودشان حاضر نشده‌اند استئین را بالا برند و ببینند طبیعت بالادستی صنعت نفت چیست و با مخازن و میداین آشنا نیستند و حوصله یادگیری هم ندارند و به نوعی قیاس به نفس می‌کنند.

مطلب دیگر اینکه IPC در همه جا و خصوصاً در میداین توسعه‌یافته و در حال بهره‌برداری آثار و تبعاتی خواهد داشت که باید به‌دقت دیده شود. اکنون در دنیا «ایمپکت اسمسنت» یا بررسی و ارزیابی دقیق آثار و تبعات مبنای تصمیم‌گیری است یعنی اکنون در دولت مدرن می‌گویند پیشنه‌ادی که ارائه می‌دهی و تصمیمی که می‌خواهی بگیری، باید تمام آثار و تبعاتش را پیش‌بینی کرده باشی و بعد تصمیم‌گیری کنی. خصوصاً در میداینی که ۵۰ تا صد سال است بهره‌برداری می‌کنیم، این میداین سازمان و ساختاری دارد و حالا می‌خواهیم با شرکت خارجی قراردادی ببندیم که تولید را افزایش دهد؛ ضمن اینکه می‌دانیم اگر این قرارداد بسته نشود، افت طبیعی تولید سالانه هم وجود دارد. چطور می‌توان دقیق روشن کرد که تولید میدان چقدر بوده یا اگر قرارداد بسته نمی‌شد چه اتفاقی می‌افتاد؟ پرداخت‌ها به شرکت خارجی چگونه و به چه صورت خواهد بود؟ و آیا سیستم صنعت نفت را به هم نخواهد ریخت؟ خصوصاً آثار و تبعات روی نیروی انسانی مسئله بسیار خطیری است و آیا این تبعات دیده شد؟ مدام گفته می‌شود می‌خواهیم برای تولید بهینه از میداین این قراردادها را منعقد کنیم و خیلی‌ها ظاهراً غصه می‌خورند که ضریب بازبافت پایین است. همان کشورهایی که می‌گویند ضریب بازبافتشان خیلی بالاتر از ماست و می‌گویم چرا آنها ۳۷ درصد نفت استخراج می‌کنند و ما ۱۷ درصد؟ یکی از کارهای اجتناب‌ناپذیر و قطعی برای بالا بردن ضریب بازبافت و تولید بهینه از میداین نفتی، تزریق گاز به میزان کافی است. حتی اگر اسید یا پلیمر تزریق می‌شود که به بارده سنگ مخزن کمک کند، از طریق گاز انجام می‌شود. از کسی که ادعا می‌کند دلش برای ضریب بازبافت میداین می‌سوزد، سوآلم این است چرا دلتان برای تزریق گاز نمی‌سوزد. از برنامه اول از ۲۷۰ میلیون مترمکعب در روز شروع کردیم و قرار بود حدود ۳۰۰ میلیون مترمکعب گاز، روزانه به میداین مختلف تزریق کنیم که تولید صیابتی داشته باشیم و فشار مخزن را حفظ کنیم و نفت را بهتر استخراج کنیم. اما بین ۷۰ تا ۸۰ میلیون مترمکعب یعنی کمتر از یک‌سوم تحقق پیدا کرده است. این نقد را به دوستان مناطق نفت‌خیز و شرکت‌های بهره‌بردار که بحق با بعضی رفتارهای مرکز مخالفت هستند، نیز دارم که بحث تزریق به میزان کافی را

اقتصاد

کجا دنبال ردپا می‌گردید؟

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

بهار

یا دولت مجبور بوده به سمت سرمایه‌گذار خارجی برود»، گفت: من نگفتم قرارداد را به سرمایه‌گذار داخلی یا خارجی بدهیم. حرف من این است که مسئله را جامع‌تر ببینیم و طرح جامع توسعه میداین را تدوین کنیم و نیازهایمان را به تفکیک میدان به میدان بررسی کنیم. خیلی از کارها را شرکت‌های داخلی می‌توانند انجام دهند و در بعضی جاها نیازمند سرمایه‌گذاری خارجی هستیم. روش‌های مختلفی هم می‌توان به کار گرفت. مثلاً ممکن بود به شرکت‌های توانمند داخلی بگوئیم میداین را به شما واگذار می‌کنم به شرطی که در جاهایی که کمبود دانش دارید، از کمک خارجی استفاده کنید و همکار خارجی پیدا کنید؛ کنترل در دست شرکت داخلی باشد و در مراحل بعدی خودش بتواند کار را ادامه دهد. میداین مستقل و

کوچکی داریم که شرکت‌های داخلی از عهده انجام آن برمی‌آیند. تعجب می‌کنم در چند ماه گذشته چند مناقصه که بعضی شرکت‌های توانمند داخلی در آن برنده شدند و شرایط خوبی هم داشتند یک‌طرفه باطل شده. بخش خصوصی ما که عمدتاً با دولت کار می‌کند، معمولاً جرئت شکایت و اعتراض ندارد. کسی هم بررسی نمی‌کند که پس چرا مناقصه برگزار می‌شود و چرا آن را باطل می‌کنند؟ شرکت‌های هم از ترس همکاری آینده‌شان با صنعت نفت جرئت اعتراض ندارند. بعد می‌گویند داخلی نمی‌تواند.

این کارشناس نفتی در پاسخ به این پرسش که «بعد از خروج خارجی‌ها، توانستیم عملکرد خوبی داشته باشیم و پارس جنوبی آن‌چنان پیشرفتی نداشت و اگر می‌توانستیم چرا انجام ندادیم؟» گفت: در پارس جنوبی به جز فاز دو و سه که شرکت توتال انجام داد، با چه کسانی قرارداد بسته‌اند؟ کنسرسیوم‌های داخلی و خارجی یا کلاً داخلی بودند. تازه اگر با طرح توسعه میدان رفتار دقیق‌تری کرده بودیم، اوضاعمان خیلی بهتر بود. توسعه پارس جنوبی را در شرایطی شروع کردیم که حتی مطالعات اکتشافی مان کامل نبود و به همین دلیل فازبندی‌مان نیز درست نبوده است. ما با تصور دو، سه فاز شروع کردیم که به‌تدریج به ۲۸ فاز رسید. اگر از ابتدا مطالعات درستی انجام داده و طرح جامع توسعه داشتیم، به این صورت حرکت نمی‌کردیم. من به سهم خود قدرانی می‌کنم از آقای زنگنه که در دوره جدید وقت زیادی را در پارس جنوبی صرف کرده‌اند اما در دوره قبلی که پارس جنوبی را شروع کردند، اگر بر مبنای درستی رفتار شده بود، مطمئن باشید سریع‌تر پیش می‌رفتیم و بهتر تکنولوژی را انتقال می‌دادیم.

علاوه بر این اگر می‌خواهیم بین شرکت‌های داخلی و خارجی مقایسه کنیم باید عادلانه باشد. باید ببینیم با پیمانکاران داخلی چه رفتاری داریم؟ دولت چند هزار میلیارد به پیمانکاران داخلی بدهکار است؟ آیا با خارجی‌ها و داخلی‌ها رفتار عادلانه‌ای داشته‌ایم؟ حساسیتی در استفاده از خارجی‌ها ندارم و حتماً باید این کار را انجام دهیم چون نیاز کشور است اما اگر می‌خواهیم سنجش درستی داشته باشیم، باید مقایسه رفتاری با داخلی‌ها و خارجی‌ها را هم داشته باشیم. چرا بعد از ۱۰۷ سال هنوز باید برای توسعه صنعت نفت نیازمند خارجی‌ها باشیم. ما در ۱۹۰۸ نفتی شدیم، مالزی در ۱۹۷۸، نروژ در ۱۹۷۸ یعنی ۷۰ سال بعد از ما اما این کشورها اکنون صادرکننده کالاه‌ا و خدمات نفت هستند. اکنون نروژ و مالزی بیش از اینکه از صنعت نفتشان درآمد داشته باشند، شاید از صدور کالا و خدمات بخش نفت درآمد دارند. چرا ما به این مرحله نرسیده‌ایم؟ چون با شرکت‌های داخلی درست رفتار نکرده و هزینه پرداخت نکرده‌ایم. اکنون وقتی بحث IPC مطرح می‌شود، تن شرکت‌های داخلی می‌لرزد.

می‌گویند تحریم‌ها برطرف شده و می‌خواهند با طرف خارجی کار کنند و به ما توجه نمی‌کنند. بارها گفته‌ام اگر به این مسئله عنایت داشتیم که این صنعت را بومی کنیم و یک روز صادرکننده خدمات نفت شویم، باید مثلاً کمبته‌ای هم تشکیل می‌دادیم که در دوره جدید سرمایه‌گذاری ضمن توسعه یک میدان چگونه توانایی داخلی‌مان را هم ارتقا دهیم. اما دغدغه این بوده که زودتر با شرکت‌های خارجی قرارداد ببندیم. او یا بیان اینکه اکنون با بیان این اظهارنظر‌ها متهم به مقابله با دولت خواهد شد، می‌گوید: در کشورمان متأسفانه جو سیاست‌زده‌ای داریم. من واقعاً با تردید به این مجلس آمده‌م. به‌شدت سیاست‌زده هستیم. اکنون ممکن است بنده متهم به مقابله با دولت شوم. قطعاً دولت آقای روحانی را نسبت به برادر دیگر که رأی می‌آورد، ترجیح می‌دادم اما اشتباهی که به این صورت شکل می‌گیرد می‌تواند آثار بلندمدتی داشته باشد. بعضی‌ها دنبال سوژه هستند که بدون استدلال و منطق به دولت یورش ببرند. سخت است که به‌گونه‌ای وارد جریان شویم که جزء دلواپسان حساب نشویم. گاهی وقت‌ها خودم را جای مسئولان می‌گذارم و به آنها حق می‌دهم چون ناخودگاه وارد موضعی می‌شوند که می‌خواهند به هر صورت که هست، کارها را پیش ببرند. اما باید کارها را اصولی و درست انجام داد وگرنه اثربخشی و بهره‌وری آن بسیار کم خواهد بود.

گذر

شعب بین‌الملل بانک صادرات از فهرست تحریم‌ها خارج شد

● **مهر:** بانک صادرات ایران در بیانیه‌ای با اشاره به تصمیم جدید وزارت دارایی انگلیس برای رفع توقیف دارایی‌های این بانک، اعلام کرد: شعب بین‌الملل بانک صادرات و شعبه لندن، از فهرست تحریم‌ها خارج شد. بانک صادرات با صدور بیانیه‌ای اعلام کرد: برداشته‌شدن اسناد از دارایی‌های بزرگ‌ترین بانک بورسی کشور که به تهنایی‌س دارای بیش از ۵۰درصد توانمندی‌های نظام بانکی در خارج از کشور است، نه‌تنها برای ذی‌نفعان این بانک بلکه برای کل اقتصاد کشور نیز نویدبخش و مفید است. ازاین‌رو امید می‌رود ورود مجدد به عرصه بانکداری بین‌المللی با در نظر گرفتن توانایی‌ها و ظرفیت‌های بالای این بانک و ارتقای پیوسته آن، آثار اقتصادی فراوانی را ازجمله تسهیل و تسریع در تجارت بین‌الملل، کاهش هزینه‌های مبادلات ارزی، افزایش سرمایه‌گذاری، به‌وجود آورد و ثمرات بانکی را مانند افزایش ارزش سهام بانک، تنوع خدمات ارزی، افزایش سودآوری نیز در پی داشته باشد.

ورودی ۲میلیارددلاری صندوق توسعه ملی در سال جاری

● **فارس:** قائم‌مقام صندوق توسعه ملی با بیان اینکه امسال ورودی صندوق نزدیک به دو میلیارد تومان بوده است، گفت: دو هزارمیلیارد تومان برای صادرات اختصاص یافته است. علیرضا صالح با اشاره به عملکرد صندوق توسعه ملی در سال جاری، اظهار کرد: زمان قرارداد عاملیت سال ۹۴ با بانک‌ها تا تیر امسال بود و برای اینکه امور صندوق پیش برود این قرارداد تا آبان تمدید شد. قائم‌مقام صندوق توسعه ملی با بیان اینکه از قرارداد عاملیت هشت‌میلیارددلاری سال گذشته تاکنون، دو میلیارد دلار آن منجر به سودودی برای طرف‌های مختلف شده است، تصریح کرد: همچنین امسال دو هزارمیلیارد تومان تسهیلات جدید برای صادرات پیش‌بینی شده است. وی افزود: اقدامات اولیه از سوی بانک‌ها برای سه تا چهار میلیارد دلار طرح انجام شده و پس از ارزیابی بانک، طرح‌ها به صندوق ارائه می‌شود و با تأیید، کارهای مربوط به وثیقه و مقدمات وارد فاز اجرا می‌شود. صالح درباره استقلال حساب صندوق توسعه ملی از حساب بانک مرکزی، تصریح کرد: منتظر تصویب نهایی احکام دائمی برنامه ششم توسعه هستیم تا بتوان این موضوع را اجرایی کرد.

متوسط نرخ هر مترآپارتمان در تهران، ۴/۴میلیون تومان

● **مهر:** حجم معاملات و متوسط قیمت یک مترمربع واحد مسکونی در مهرماه به ترتیب معادل ۱۰۰۳ هزار واحد مسکونی و ۴۴،۴ میلیون ریال بوده و بیشترین معاملات در دامنه قیمتی هر متر ۳ تا ۳،۵ میلیون‌تومانی بوده است. گزارش «تحولات بازار مسکن شهر تهران در مهرماه سال ۱۳۹۵» (بانک مرکزی که برگرفته از آمارهای خام سامانه ثبت معاملات املاک و مستغلات کشور است، نشان می‌دهد در مهرماه سال ۱۳۹۵، تعداد معاملات آپارتمان‌های مسکونی شهر تهران به ۱۰هزارو ۳۲۵ واحد مسکونی رسید که در مقایسه با ماه مشابه سال قبل، ۱۰ درصد کاهش نشان می‌دهد؛ ضمن اینکه متوسط قیمت خرید و فروش یک متر مربع زیربنای واحد مسکونی معامله‌شده از طریق بنگاه‌های معاملات ملکی شهر تهران، ۴۴،۴ میلیون ریال است که نسبت به ماه قبل و ماه مشابه سال قبل، به ترتیب ۱،۶ و ۵،۹ درصد افزایش نشان می‌دهد.

عمان در ایران شهر صنعتی می‌سازد

● **تسنیم:** رئیس یک شرکت عمانی گفت این شرکت قصد دارد یک شهر صنعتی در ایران مشتمل بر دوهزارو ۲۰۰ کارگاه و نمایشگاه برای فروش مصالح ساختمانی و قطعات خودرو، ۴۰۰ دفتر و هزارو ۸۰۰ واحد مسکونی احداث کند. به گزارش پایگاه اینترنتی کانسترکشن ویک آنلاین، رئیس شرکت عمانی سندان دولوپمنت گفت، این شرکت قصد دارد یک پارک صنایع سبک در ایران احداث کند. ناصر الرشیدی، مدیرعامل شرکت سندان، گفت: این پارک در کنار پروژه‌های مشابه در دست اجرا در عمان توسعه خواهد یافت. رشیدی افزود: «ایران بازاری رو به رشد است و بعد از لغو تحریم‌ها، فرصت‌های فراوانی در بخش املاک و ساختمان‌سازی این کشور به وجود آمده است». «ما با مقامات دولتی ایران دیدار کرده‌ایم و درحال‌حاضر این پروژه در مرحله برنامه‌ریزی و تصمیم‌گیری قرار دارد. انتظار می‌رود کار احداث پارک صنایع سبک عمان در ایران تا اواسط سال ۲۰۱۸ به اتمام برسد». این پروژه که اولین در نوع خود محسوب می‌شود، شامل بخش‌های خودروسازی و ساخت‌وساز خواهد بود و در زمینی به مساحت ۲۵۰هزار متر مربع احداث خواهد شد. هزینه احداث این پروژه ۵۹میلیون دلار تخمین زده شده است.